

## Hoofdstuk 138

*Lieve kleinkinderen*

*Nu ik dit verhaaltje voor jullie schrijf, is het 6 juni 2021. Deze datum doet mij denken aan 'de langste dag'. Ja, vandaag is het precies zeventenzeventig jaar geleden dat het D-day was. Een heel, heel groot leger van de Geallieerden stak het Kanaal over en landde op de stranden van Normandië in Frankrijk.*

*Dat was het begin van het einde van het goddeloze rijk van Adolf Hitler en zijn Nazi partij in Duitsland.*

*Lieve kleinkinderen, naar de mens gesproken had Duitsland de Tweede Wereldoorlog moeten winnen. Ze waren veel sterker.*

*Maar het is waar, zoals mijn moeder mij vroeger al leerde: de mens wikt, maar God beschikt.*

*Dat gebeurde vroeger, zoals in onderstaand verhaal en dat gebeurde ook in de Tweede Wereldoorlog.*

*Maar deze spreuk is ook vandaag van toepassing in heel veel situaties. Daar geloof ik heilig in.*

## Hoofdstuk 138 - Jehu, de zoon van Nimsi - 2 Koningen 9 en 10

Niet eens zo lang na die wonderbaarlijke bevrijding van de stad Samaria was er al weer oorlog. Maar deze keer was koning Joram de oorlog begonnen. Samen met zijn oomzegger Ahazia, de koning van Juda, had hij de stad Ramoth in Gilead ingenomen. Koning Joram was in de strijd vrij zwaar gewond geraakt. Ja, dat was zo erg dat hij naar Jizreël ging om van zijn wonden te herstellen.

Een paar dagen later was koning Ahazia met zijn lijfwacht ook naar Jizreël gegaan en had Jehu, de zoon van Nimsi het opperbevel van beide legers op zich genomen.

Jehu was een moedig soldaat en hij wist wat hij wilde. Het was deze Jehu, over wie de Heer tegen Elia gesproken had op de berg Horeb. Jehu moest gezalfd worden tot koning over Israël en Hazaël tot koning over Aram. Maar Elia had deze opdrachten doorgegeven aan Elisa. En die moest ermee wachten tot er een geschikte tijd voor aangebroken zou zijn. Elisa was al een vrij oude man toen hij de verre reis naar Damascus ondernam en daar Hazaël tot koning zalfde.

En Jehu zalven, dat moest altijd nog.

Toen Elisa hoorde dat Jehu in Ramoth was gebleven terwijl de beide koningen naar Jizreël waren gegaan, wist hij wat er moest gebeuren. Nu was de tijd rijp. Maar zelf ging hij niet naar Ramoth. Nee, hij stuurde een jonge, onbekende profeet naar Jehu toe. Koning Joram mocht nooit te weten komen dat zijn

opperbevelhebber Jehu iets te maken had met een profeet des Heren. Elisa zei heel nadrukkelijk tegen de jongeman dat hij alleen zijn boodschap mocht zeggen en dan direct weer weg moest gaan.

Het was een lange tocht naar Ramoth. Pas de volgende dag kwam hij er aan. De jonge profeet trof het, want hij was nog maar net door de stadspoort of hij zag een groep officieren op de buitentrapp van een groot huis zitten. Hij begreep dat ook Jehu erbij moest zijn en luid zei hij: ‘Opperbevelhebber, ik heb een boodschap voor u van de Heer.’

Jehu, die de hoogste in rang was, antwoordde: ‘Aan wie van ons allemaal?’

De profeet keek hem aan en zei: ‘Alleen aan u, overste.’

Jehu ging staan. Hij was een soldaat en van zulke mannen als deze profeet moest hij niet veel hebben. Maar nu moest hij wel naar hem luisteren. Maar zijn collega’s hoefden het nog niet te horen. Daarom liep hij de trap op en wenkte de profeet hem te volgen. Hij deed de deur achter zich dicht en was benieuwd wat hij te horen zou krijgen.

De profeet zei eerst niets, maar pakte zijn oliekruikje onder zijn mantel vandaan en goot de olie over Jehu’s hoofd. Daarna zei hij: ‘Dit zegt de Heer, de God van Israël: *‘Jehu, Ik zelf jou tot koning van mijn volk Israël. Jij zult de familie van koning Achab vernietigen, de familie bij wie je nu nog in dienst bent. Zo zal ik ze straffen. Want Izébel, de vrouw van Achab heeft mijn profeten en al mijn dienaren gedood. Daarom moet de hele familie van Achab sterven, iedereen, jong en oud. Izébel zal door de honden opgegeten worden, op de akker bij de stad Jizreël. Niemand zal haar begraven.’*

Jehu stond perplex. Hij wist niet wat hij moest zeggen en terwijl hij nog naar woorden zocht, was de profeet al weer verdwenen.

Langzaam liep Jehu hem achterna de trap af. Wat zouden zijn collega’s zeggen? Dat was erg belangrijk. Wanneer het leger niet achter hem stond, kon hij nooit koning worden. En dat beslisten zijn officieren. Het was misschien het beste om eerst nog niets te zeggen. Maar zo gemakkelijk kwam hij er niet vanaf.

‘Kom op,’ zeiden ze, ‘vertel ons wat die vreemdeling tegen jou gezegd heeft.’

Jehu lachte en antwoordde: ‘Niets bijzonders. Jullie weten wat voor praat dit soort jongemannen hebben.’

Natuurlijk geloofden ze Jehu niet. Zo’n man maakte niet voor niets zo’n lange reis naar Jizreël.

‘Maak dat de kat maar wijs. Kom, vertel ons de waarheid.’

Jehu begreep ineens wat hij moest doen. Eens zouden ze het toch moeten weten en waarom dan nu niet direct? In korte zinnen vertelde hij alles. Het leek wel of zijn collega’s hierop gewacht hadden! Niet één van de officieren nam het voor zijn koning Joram op. Die profeet des Heren had Jehu tot koning gezalfd? Nu, dan zou hij hun koning zijn! Ze wilden hem direct tot hun koning uitroepen.

Ze keken om zich heen, maar in dit kleine stadje Jizreël was niets dat zij nu nodig hadden: geen koningshuis, geen gouden kroon, zelfs geen koningstroon, waar hij op kon zitten. Maar om zulke dingen zou het niet overgaan.

Vlug gingen ze staan, deden hun mantels uit en legden die op de traptreden. En over die bontgekleurde loper liep Jehu omhoog. Bovenaan de trap ging hij zitten. Eén van de mannen blies op een trompet en zijn officieren brachten hem de koningshulde. Maar lang duurde deze plechtigheid niet, want er was nog veel te doen voordat Jehu koning zou zijn over heel Israël.

Het eerste wat ze deden was de stadspoort sluiten. Niemand mocht de stad meer uit om dit bericht van een nieuwe koning stiekem aan koning Joram te vertellen. En hoe moest het nu verder? Het beste zou zijn dat Jehu met een kleine legermacht van paarden en strijdwagens naar Samaria zou gaan. Het hele leger mobiliseren zou te lang duren. En, was het hele leger wel op zijn hand? Ook om een bloedige oorlog te voorkomen moest zo snel mogelijk gehandeld worden. Kort en duidelijk gaf Jehu zijn bevelen. Nog geen uur later reden ze al het westen in. Op de voorste wagen stond de nieuwe koning....



*Op de voorste wagen stond de nieuwe koning....*

In Jizreël waren de beide koningen. Koning Joram van het tienstammenrijk en zijn oom Ahazia, de koning van Juda. Ze wachtten op nieuws van hun legers. Koning Joram was weer bijna hersteld. Zijn wonden genazen goed. Hij zou snel weer de oude zijn en verder kunnen gaan met oorlogvoeren.

Plotseling was er nieuws, maar ander nieuws dan de beide koningen verwacht hadden. Een soldaat die de wacht hield bij de stadspoort kwam de kamer binnen

en zei: ‘O koning, de schildwacht bovenop de toren ziet uit het oosten een bende aankomen.’

Koning Joram wist direct wat hij moest doen. Een bende kon anders niets betekenen dan dat de strijd opnieuw begonnen was. Het was alleen de vraag of Jehu gewonnen had of niet.

‘Stuur een ruiter op die bende af,’ zei hij kortaf, ‘en laat hem ogenblikkelijk terugkomen zodat ik weet wat er aan de hand is. Goed of slecht nieuws.’

Een minuut later stoof al een ruiter in volle galop de bende tegemoet. De schildwacht op de toren zag hem steeds kleiner worden tot hij in de grote stofwolk van de naderende bende verdween. Hij was benieuwd wanneer deze ruiter weer tevoorschijn zou komen. Maar hij kwam niet weer tevoorschijn.

Toen de ruiter vlak naast de strijdswagen van Jehu zijn paard inhiel en tegen hem zei: ‘De koning vraagt of alles in orde is,’ antwoordde Jehu vanaf zijn wagen: ‘Dat is jouw zaak niet. Draai je om en sluit je bij mij aan. **Volg mij!**’

De boodschapper van koning Joram keek om zich heen. Achter hem lag de stad en om hem heen was het wijde veld. Het had geen zin om te vluchten.

Deemoedig ging hij achter de bende van Jehu aanrijden. Zojuist was hij nog een dienaar van koning Joram en nu reed hij met de bende van Jehu ten aanval op zijn koning. Lang dacht hij hier niet over na. Als Jehu zou winnen, wat te verwachten was, dan was dit ook maar het beste.

In Jizreël bracht een soldaat de volgende boodschap aan de koning: ‘De wachter op de toren laat u weten dat de ruiter de bende bereikt heeft. Maar hij komt niet terug.’

Koning Joram begreep het niet, maar misschien was het paard ineens kreupel geworden. Hij stuurde nog een ruiter. Maar toen die ook niet terugkwam werd hij hevig ongerust. Had Jehu zulk groot nieuws dat hij het hem zelf wilde vertellen? Of hadden de Arameeërs zo’n grote overwinning behaald dat deze kleine bende alles was wat er van zijn groot leger overgebleven was? Dat kon bijna niet, maar hij wilde het weten. Hij wenkte een bediende en zei: ‘Haal mijn strijdswagen. Ik wil weten wat er aan de hand is.’

Ook koning Ahazia liet zijn strijdswagen gereedmaken. Ze pakten allebei zelf de teugels van hun paarden en reden de bende tegemoet.

Ze troffen Jehu naast het land dat van Naboth was geweest.

‘Is alles in orde, Jehu?’ schreeuwde koning Joram vanaf zijn wagen.

Boven het lawaai van de ratelende wagens uit schreeuwde Jehu terug: ‘Hoe kunt u dat vragen? Er is helemaal niets in orde! Want de afgoden van uw moeder Izébel worden nog altijd vereerd en zij gaat maar door met haar toverkunsten!’

Koning Joram begreep alles. ‘Verraad, Ahazia!’ schreeuwde hij. ‘Vlucht!’

Meteen probeerde hij zijn paard en wagen te draaien. Maar het was al te laat.

Jehu spande zijn stalen boog. Juist op het moment dat de paarden weg wilden

rijden, raakte de pijl van Jehu's boog Joram precies in zijn hart. Hij viel in de bak van zijn wagen neer. Soldaten van Jehu pakten zijn lijk en gooiden het uit de wagen, precies op het stuk land dat eenmaal van Naboth was geweest. Daar hadden jaren geleden de honden het bloed van zijn vader Achab gelikt. En daar likten nu de honden het bloed van zijn zoon Joram.



*De pijl van Jehu's boog raakte koning Joram precies in zijn hart.*

Het lukte koning Ahazia om te ontsnappen. Zo snel als maar mogelijk was renden zijn paarden het noorden in. Hij dacht aan Jehu te kunnen ontkomen, maar toen hij vrij ver van Jizreël een heuvel opreed, kwamen Jehu en zijn soldaten vrij dichtbij hem. Jehu spande zijn boog en weer raakte een pijl van hem een koning. Deze koning kon nog doorrijden. Maar Jehu wist dat zijn soldaten deze klus van hem wel af konden maken. Zelf draaide hij zijn paard en wagen, want er was in Samaria veel werk te doen. Het gebeurde ook zoals hij verwacht had. Na een wilde rit stierf koning Ahazia in de stad Megiddo. Maar toen zat Jehu al lang op zijn troon in het koningshuis in Samaria.

Al heel snel had koningin Izébel gehoord wat er was gebeurd. Ze begreep dat haar macht voorbij was en dat dit de laatste dag van haar leven zou zijn. Het huis van haar man Achab zou verloren gaan en het woord van haar oude vijand de Godsmen Elia zou nu toch nog uitkomen. Heel haar leven had ze gevochten voor Baäl en tegen de Heer. En nu wonnen zij het toch nog.... O, wat haatte zij die mannen van God en ook Jehu, die rebel. O, als ze kon.... Maar ze moest erkennen dat zij de oorlog verloren had. Ze moest haar verlies nemen. Maar Jehu zou haar niet bang zien. Zij zou zich niet voor zijn voeten laten vallen en om genade smeken. Zij zou zich niet eens in haar paleis verstoppen.

Voor de laatste keer trok Izébel haar mooiste kleren aan. Voor de laatste keer borstelde ze haar mooie haren. Voor de laatste keer maakte ze haar grijze wenkbrauwen zwart. Toen ging zij voor het open raam in haar bovenkamer zitten. Twee kameniers stonden achter haar en zo wachtte ze op haar vijand, op de dood die moest komen.

Ze dacht na over haar leven. Hoeveel jaren was het geleden dat zij als jonge bruid van Achab dit land was binnengekomen? Ze was de tel kwijtgeraakt. Er was een tijd geweest dat iedereen voor haar toorn beefde. Hoeveel profeten des Heren had ze laten doden? Ook dat wist ze niet precies meer. Jammer dat die profeet Elia haar ontkomen was! Ze had geen spijt van alles wat ze gedaan had. Ze zou het graag nog een keertje overdoen.... Naboth.... Een boer uit Jizreël. Ze kon niet begrijpen dat die Godsman daar zo'n drukte over gemaakt had. Als een koning niet eens meer een boer mocht doden die hem in de weg stond, dan was er ook niets meer aan om koning te zijn.

Ze boog zich voorover om uit het venster te kijken. Daar waren ze! Paarden.... Het ratelen van wagenwielen.... Een scherp commando. Daar zag ze Jehu staan op de voorste wagen. Waarom hadden ze hem niet gedood toen het nog kon? En zo trots als hij daar stond in de koningswagen! Hij zag haar niet eens, die valse verrader. Luid, boven het lawaai van de paarden en wagens uit schreeuwde ze naar beneden: 'Hoe gaat het met Zimri, de moordenaar van zijn heer?'

Jehu keek omhoog. Stak die vrouw hem nu ook nog de gek aan? Zimri! Die had ook zijn koning vermoord, maar was zelf zeven dagen later door de vlammen in zijn huis omgekomen. Het zal jou vergaan zoals het Zimri is vergaan, bedoelde ze! Een wilde, wrede woede laaide in hem omhoog. Hij riep naar haar beide kameniers: 'Gooi haar naar beneden! Dit is een bevel!'

De beide mannen werden bleek en keken elkaar aan. Maar toen pakten ze de koningin en smeten haar het raam uit.



***'Gooi haar naar beneden! Dit is een bevel!'***

Vlak voor de paarden kwam ze op de stenen terecht. Het bloed spatte tegen de muren omhoog. De paarden liepen verder en vertraptten haar lichaam....

In het zomerpaleis van Joram zat Jehu smakelijk te eten met zijn officieren. Na een heerlijke maaltijd zei Jehu tegen een paar van zijn dienaren: ‘Ga naar buiten en neem het lijk van die vervloekte vrouw en begraaf haar. Ze was tenslotte de dochter van een koning.’

De dienaren kwamen al heel snel terug en zeiden tegen Jehu: ‘Wij kunnen uw opdracht niet uitvoeren, want van het lijk van Izébel is weinig meer over. De wilde honden hebben haar lijk verscheurd en opgegeten.’

‘Het is goed,’ antwoordde Jehu koel. ‘Dit is ook nog eens volgens het woord van de profeet Elia, die profeteerde dat op het bolwerk van Jizreël de honden haar lichaam zouden eten.’



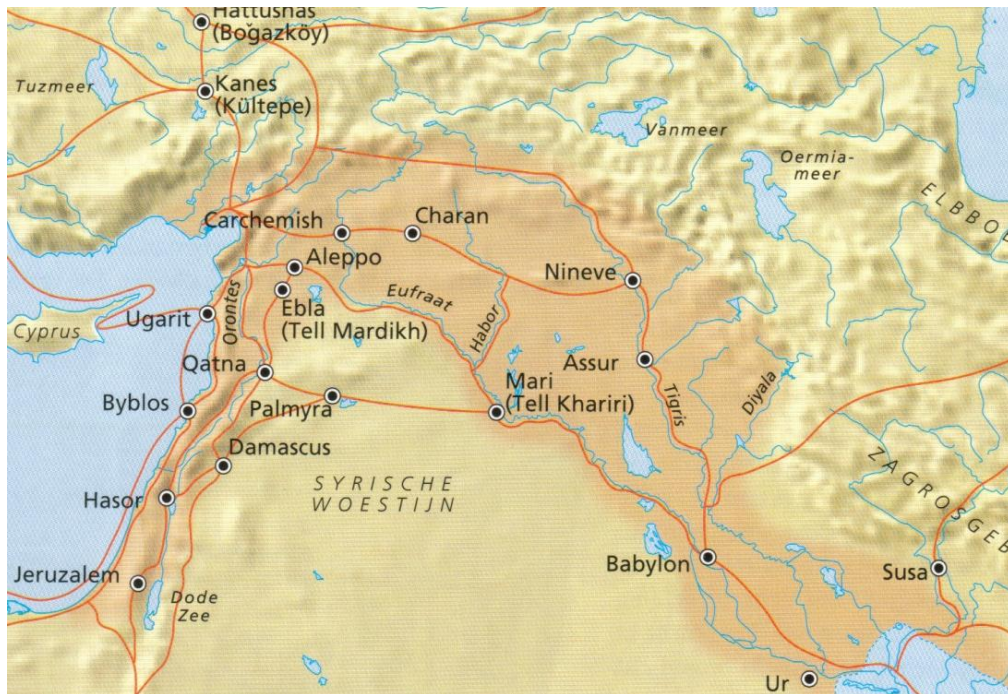
*Van het lijk van Izébel is weinig meer over.*

In de dagen die volgden ging Jehu door met zijn bloedig werk. In Samaria liet hij de zeventig zonen van koning Achab doden. Alle priesters van de Baäl lokte hij naar de Baältempel en liet ze tot de laatste man doden. Zo zuiverde Jehu, de zoon van Nimsi het land Israël en zo voerde hij de ban uit die de Heer over het huis van Achab uitgesproken had.

Elisa en alle andere profeten des Heren dachten dat Jehu een goede koning zou worden. Een koning die volgens de wet van de Heer zou regeren. Later bleek dat ook koning Jehu zich niets van de Heer aantrok en helemaal zijn eigen gang ging. Hij diende de gouden kalveren van Bethel en Dan. Zelfs toen een profeet des Heren hem waarschuwde, veranderde hij zich niet.

Toen strafte de Heer hem. Hazaël, de koning van Aram veroverde al het land aan de overkant van de rivier de Jordaan. Wel beleefde Israël nog een tijd van bloei onder een koning uit het huis van Jehu - Jerobeam was zijn naam - maar daarna was het voorgoed voorbij met alle weelde en voorspoed en ging ook het geslacht van Jehu teniet.

De ene koning na de andere werd vermoord tot tenslotte de vijand de stad Samaria veroverde en het volk van het tienstammenrijk wegvoerde naar een ver en vreemd land.



*Weggevoerd naar een ver en vreemd land.*